

Zatímco sněžilo

Julia London

BARONET

Zatímco sněžilo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Julia London

Zatímco sněžilo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**Zatímco
sněžilo**

Zatímco sněžilo

Julia London

Copyright © 2025 by Dinah Dinwiddie

Translation © Dana Šimonová 2026

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems.

This work is reserved from text and data mining (Article 4(3)

Directive (EU) 2019/790). This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC

ISBN v tištěné verzi 978-80-269-2989-5

ISBN e-knihy 978-80-269-2993-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2994-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2990-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Tato knížka je věnována centrálnímu ozubenému kolečku každého rodinného stroje: ženám. Protože bud'me upřímní: obvykle jsou to ženy, které udržují pro celou posádku všechna kolečka dobře namazaná a motor fungující. Ať si vždycky najdete čas pro sebe, abyste si mohly něco přečíst, vytvořit nebo prostě jen být. Ať se nikdy nemusíte vzdát snů, které jste měly předtím, než pro vás život skutečně začal. Ať jste s člověkem, který vás pozvedá, nebo ať ho brzy najdete. A ať vám je vždy věrným společníkem váš pes. Nebo dokonce i kočka.

Vánoční čas
Severní Texas

Pro takový dům by člověk klidně položil život. Vypadal přesně tak, jak Julie Kleinhoffová své nejlepší přítelkyni Amy Caseyové slíbila – luxusní dům u jezera Texoma s osmi ložnicemi a devíti koupelnami, se samostatným útulným ateliérem, s bazénem a vířivkou, s kuchyní jako pro šéfkuchaře, s úchvatnými výhledy na jezero a s vánočními stromky v každé místnosti. Dveře do jídelny, obývacího pokoje a kuchyně lemovaly postavy Louskáčků velikosti malého miminka. V hlavním pokoji visel ze stropu Santa Klaus se sáněmi a se svými devíti soby, až to vypadalo, že každou chvíli přistane v ohromném krbu.

Na dvojítech vstupních dveřích visely dva krásné věnce a vedle obrovského krbu bylo složeno dříví. V každém klenutém průchodu visely ze stropu velké svazky jmelí, nejspíš utrženého přímo tady venku. Každý pokoj byl vyzdoben podle určitého tématu – jako útulná vánoční chaloupka, slavnostní Vánoce

u moře, Vánoce ve staré Anglii. Byla to pastva pro oči i pro ducha a všechno to na celé dva týdny bez placení patřilo Amy. Dva týdny, které nejspíš ve svém uspěchaném životě už nikdy znovu nezíská, stačí jen pomyslet na spoustu lidí v její rodině, kteří na ni spoléhají v každé maličkosti. Dva týdny, kdy bude mít všechnu tu pohádkovou krásu kolem sebe, aby mohla tvořit – malovat obrazy plné krásy, která se soustředí v její hlavě, a prožít tvůrčí život, o němž kdysi snila. A být někým jiným než matkou, rozvedenou manželkou, dcerou a úřednicí. Aby mohla být pouze *sama sebou*. Tedy až na psa. Ale její fenka Duchess je stará, slepá a téměř hluchá. Celé dny prospí. Takže ano, *sama sebou*, poprvé za dlouhá léta.

Julie věděla, jak je to pro Amy důležité, a proto jí pomohla uskutečnit její plán. Tento luxusní dům vlastnila Juliina rodina, tudíž mohla zatáhnout za všechny potřebné provázky, aby tenhle zázrak spadl Amy přímo do klína.

Takže není možné, aby v kuchyni stál nějaký chlap.

A možná že ještě důležitější bylo, že Amy nebyla schopná ho nijak dostat pryč, zvláště když měla na sobě pouze župan, tlustý a měkoučký jak ovčí rouno, a vlasy schované pod ručníkem. Když už jsme u toho, pokud ten ručník v dalších pěti minutách nesundá a nenatře si vlasy nějakým přípravkem, zkroutí se jí a zkuďrnatí, a to ona nechtěla. Rozhodla se totiž, že během svého dvoutýdenního úniku bude žít jako bohémka (více pružnosti, méně spodního prádla).

Založila paže na prsou a pronesla co nejautoritativnějším tónem (aby řekla pravdu, tenhle tón v poslední době fungoval v její rodině stále méně a méně, ale nic jiného tu neměla). „Já odsud neodejdu.“

Muž, jehož jméno dosud neznala, si vzal jedno jablko, které *ona* přinesla, a prohlásil vzhledem k okolnostem až příliš klidně: „Já taky ne.“

Kde se mohla stát tak hrozná chyba? Když Amy poprvé vešla do kuchyně a spatřila tam toho vysokého, štíhlého muže v šortkách a tričku s obráceně nasazenou kšiltovkou, lekla se tak, že vykřikla. On se také lekl a v první chvíli vyjekl, jako by ho někdo štlpl, a upustil chleba, který držel v ruce. „Ach ne,“ vzdychl a díval se na něj na zem.

Právě ten sendvič ji zarazil a zbrzdil, aby nesáhla po noži. Neuměla si představit, že by si člověk, který by ji chtěl zavraždit nebo vykrást tento dům, udělal čas a namazal si sendvič. A už určitě by se neshýbl, aby ten binec uklidil. Domnívala se, že to bude nejspíš údržbář. Ale než se na to mohla zeptat, on sám se domníval, že ona je tady hospodyně.

„Prosím?“

„Dobrá,“ řekl a zjevně se tím omlouval.

Amy si v této chvíli vzpomněla na svého exmanžela Ryana, který jí doporučoval, aby si vzala s sebou zbraň. „Musíš se přece chránit,“ prohlásil a popotáhl si kalhoty. „Kdybych jel s tebou, mohl bych tě chránit já...“

„V žádném případě,“ ozvala se a vrhla na něj postranní pohled. „A víš moc dobře, jak nesnáším zbraně.“

„To je právě s tebou ten problém, Amy. Ty házíš všechny střelné zbraně do jedné kategorie...“

„Sbohem, Ryane,“ rozloučila se s ním Amy. To byla výhoda toho, že jí bylo dvaapadesát, procházela menopauzou a byla rozvedená – proto se necítila zdaleka tak nucená zůstat a dát mužům šanci projevit svou převahu, jako když byla mladší. Ve chvíli, kdy Ryan začal mluvit nesmyslně, vyrazila od něj pryč.

Ale zpět k muži v „její kuchyni“. „Nevím, o co tady jde, ale já mám tenhle dům zamluvený na dva týdny.“

„Já také.“ Hodil zbytky sendviče do odpadkového koše.

„To není možné. Pronajala mi ho *Julie*,“ prohlásila Amy.

„Nevím, kdo je Julie, já ho mám *pronajatý* od Sam.“

Ach, tak to byl ten problém. „Proboha,“ povzdychla si Amy. Sam byla Juliina sestra a obě se společně staraly o rodinný dům u jezera, když se jejich rodiče přestěhovali do výškového domu v Dallasu. Kleinhoffovi se nechtěli vzdát tohohle místa – stále ještě tvořilo výhodné zázemí pro rozsáhlou rodinu – ale přesto ho neradi nechávali opuštěný. Julie a Sam se ho po novém roce rozhodly přiřadit na webové stránky pronajímaných objektů. Ale Amy si matně vzpomínala, že se o tom Julie se Sam hádaly, protože Sam se zdálo, že zbytečně přicházejí o peníze, když čekají až na nový rok. Sam zjevně nevydržela s nervy.

„Zavolám hned teď Sam a vyjasníme si to,“ prohlásil ten chlap a vytáhl mobil z kapsy šortek.

„Ne, já se spojím telefonicky s Julií a vyjasníme si to.“ Amy vytáhla telefon z kapsy županu. A tak tu potom ona i ten muž stáli s mobilem v ruce a hleděli na sebe.

„Kdo je Julie?“ zeptal se za okamžik.

„Samina sestra.“

Znovu se na ni zahleděl se svraštěným obočím. „Domníváte se, že při zamlouvání pobytu došlo k nějakému nedorozumění?“

„Zjevně ano.“ Našla si číslo na Julii a zmáčkla tlačítko.

„Bezva,“ odvětil a pohládl si se svým mobilem. „My se Sam jsme si pěkně popovídali o Byronu Nelsonovi.“

„Kdo to je?“ chtěla vědět Amy.

Ale muž ji zpražil pohledem, dal si mobil k uchu a odešel z kuchyně.

To už byla Amy přeměřována do hlasové schránky. „Julie!“ zasyčela do telefonu a ohlédla se přes rameno, aby se ujistila, že muž neposlouchá. „Kde jsi? Musíš mi zavolat...“

Muž se najednou objevil před ní. „Co nejdřív,“ dodala rychle a zavěsila. „Co je?“

„Sam mi to nebere a hlasovou schránku má plnou.“

To sedělo. Julie si často stěžovala, že sestra nebere hovory a má plnou hlasovou schránku.

„A co vy?“ zeptal se.

„Neodpovídá,“ přiznala Amy.

„Tak, co teď?“ Spustil ruku s mobilem dolů. Amy také. A zasunul ho do kapsy. Amy také.

„Takže jsme na ten problém sami,“ dodal poněkud zbytečně a poté se zakousl do jablka.

„Ani moc ne,“ poznamenala Amy. „Kousek cesty odtud nabízejí ubytování, kde byste nejspíš dostal pokoj.“

„To je legrace,“ odtušil. „Já jsem tím mínil, že je to řešení problému pro vás. Já jsem za tohle místo zaplatil plnou cenu.“

V tom okamžiku ho Amy měla napadnout. Uvážila všechny možnosti a shledala je všechny jako nedostačující, a proto se rozhodla udeřit na něj slovně: „Já nikam neodcházím.“

„Já také ne.“

Opřela se dlaněmi o mramorovou kuchyňskou desku: „Podívejte, pane...?“

„Neely.“

„Pane Neely. Já to tady potřebuju. Víte, jak dlouho jsem nebyla nikde sama? Od doby ještě před porodem prvního syna, a to už je sedmnáct let, tak dlouho. Konečně jsem dostala možnost dělat to, co miluju...“

„Co to je?“

Amy se zarazila: „Co je co?“

„To, co milujete.“

Připadala si trochu směšně, že něco takového vyslovila, ale kým byl pro ni tenhle člověk? „Jsem umělkyně. Malířka. A teď mě čeká výstava. Potřebuju malovat a myslet tvůrčím způsobem. A abych mohla takhle uvažovat, potřebuju prostor, kde mohu být sama. Proto musíte odjet.“

„Hmm,“ uvažoval a odložil ohryzek jablka nezpůsobně na kuchyňskou linku. „Je tu jedna věc, paní...?“

„Caseyová.“

„Paní Caseyová. Jde o to, že jsem si poranil koleno a potřebuju trochu času, abych si rozmyslel, co budu dělat dál, jelikož se špatným kolenem už nemůžu dělat to, čím jsem se živil až dosud.“

„A co jste dělal?“

„Golf.“

Proboha. Proč si muži myslí, že se slunce i měsíc otáčejí kolem jejich hraní golfu? Protočila panenky.

„*Profesionální* golf,“ upřesnil.

Amy nevěděla o profesionálním golfu nic víc, než že dominuje v nedělním odpoledním vysílání v televizi. Lehce pokrčila rameny.

„Dlouho jsem usilovně hledal místo, kde bych se mohl zotavit a přemýšlet. Nějaké místo mimo ruch světa, kde můžu být sám. A proto nikam jinam nejdu.“

Vtom Amy pípla esemeska. Doufala, že je to Julie, které by Amy mohla říct o tom obrovském maléru. Julie by mohla zavolat Sam a přimět ji, aby tomu muži vrátila peníze. Za pár hodin by mohl být pryč a Amy by se vrátila ke svým dvěma týdnům blaženosti. Ty už začaly nádhernou koupelí, jejíž důsledky zničil pan Neely.

Eseseska však nebyla od Julie.

Mami, máme nějaký mlíko?

Zpráva přišla z mobilu *Jonaha Ničitele*, což byl její sedmnáctiletý syn. Ten teď nejspíš doma čekal, až si ho spolu s bratrem vyzvedne Ryan. Ale stejně – opravdu si myslel, že ona bude právě nyní řešit situaci s mlékem?

Kde jsi?

Doma.

To snad není pravda. „Promiňte,“ omluvila se narušiteli, který ji přiváděl k šílenství. Otočila se od něj, aby neviděl, jak jí tváře hoří vzteky. Věděla zcela jistě, že by neměla pokračovat v téhle výměně esemesek, když měla přímo tady na místě řešit ten naprostý chaos, ale nezbláznil se Jonah náhodou?

Nemůžeš se podívat?

Nechci jít teď dolů. Hraju novou hru.

Fajn. Já rozhodně nepojedu zpět do Willow Valley, abych ti ho našla.

Amy se znovu obrátila k panu Neelymu. Znenadání cítila, že má blízko k slzám. Celým srdcem se upjala k těm dvěma týdnům svobody. Nikdy by si nedovolila učinit něco podobného sama od sebe. Bylo to možné jen díky Juliině šlechetnosti. „Nemyslím si, že to chápete,“ vysvětlovala panu Neelymu. „Můj syn mi zrovna teď psal, jestli máme doma mléko.“

Hleděl na ni nechápavě.

„Přestože je doma, kde mléko je.“

„Aha,“ opáčil nejistě.

Nerozuměl tomu. Jak by mohl? „Ne, žádné aha. Já si potřebuju chvíli odpočinout od své rodiny, pane Neely. Nemůžu se k nim teď vrátit. Prostě nemůžu. Vy to nechápete – podívejte, mám je raději než vlastní život a doslova bych ho za ně položila. Ale na gauči u nás v domě spí můj osmačtyřicetiletý bratr, který se právě rozešel s přítelkyní číslo osmdesát dva, a můj exmanžel se snaží vrátit se ke mně zpět z důvodů, které nechápu a ani nechci pochopit, a můj starší syn nemá tušení, co má dělat se životem, a já si myslím, že kouří trávu, ačkoli to popírá a říká, že jsem *divná*, a můj mladší syn trpí tak silnými úzkostmi, že občas nedokáže pořádně fungovat, přesto však s nejlepším kamarádem Connozem staví létací stroj,“ – naznačila ve vzduchu uvozovky, protože neexistovala sebemenší možnost, že by ta věc létala – „a chtějí ho vyzkoušet tak, že s ním sletí ze střechy našeho domu. Ptám se vás, kde je jeho úzkost, když ji potřebuje, aby ho chránila před zabitím?“

„To opravdu zní trochu nebezpečně,“ pronesl pan Neely.

„Že? A to jsem se ani nezmínila o svém šéfovi, který si myslí, že je úplně normální mluvit se mnou o ženských ňadrech, a to jsem jeho personální ředitelka! A přitom jediné, co jsem kdy chtěla, bylo stát se malířkou, ale ne, musela jsem se vdávat a léta se hnala kolem mě, zatímco jsem se starala o miminka. Život šel svou cestou a teprve nyní mám možnost vrátit se ke svému snu, ale všechno se to scvrklo do dvou týdnů v tomhle domě, který mám mít pro sebe, takže opravdu budete muset odejít.“ Odmlčela se, aby se pořádně nadechla.

Pan Neely se zamračil. „Vypadáte rozčileně,“ poznamenal.

„*Myslíte?*“

„Podívejte, já bych vám také mohl přednést celou litanii stížností,“ pokračoval. „Proč potřebuju tohle místo k zotavení a k přemýšlení a že jsem právě proto zaplatil dvoutýdenní pobyt předem. Aby se nic podobného nestalo. Takže nic takového,“ prohlásil a obkroužil oba dva rukou, „by mě nemělo rušit. Ale stalo se. A přestože si stále myslím, že byste měla odjet vy, můžu něco navrhnout? Co kdybychom se o ten dům podělili? Jsou tu dvě hlavní ložnice. Spousta místa. Mohli bychom se domluvit, že půjdeme jeden druhému z cesty.“

Amy údivem zamrkala. „Vy tu vážně navrhuje-
te, abych žila dva týdny s naprosto cizím člověkem? Takhle se to dělá v seznamkách, víte? Jak mám vědět, jestli nejste vrah nebo něco takového?“

Rozevřel šedé oči dokořán. Prohlédl se, jako by si myslel, že se možná oblékl jako někdo takový. „Počkejte – a jak mám já vědět, že jím nejste vy? K vraždě máte stejnou příležitost. Nebo jak mám vědět, že nemáte v plánu provádět tu drogové orgie?“

Amy se ušklíbla. „Jako bych znala dost lidí na takové orgie. A jsem si zcela jistá, že se nebudu unavovat tím, že bych vás vraždila alespoň tak dlouho, dokud po sobě budete uklízet. Já jsem tu na odpočinku.“

Skoro se usmál: „Zásadní je, že jediná věc, kterou tu chci dělat, je snažit se zrehabilitovat své koleno a pečlivě si promyslet, jaké mám možnosti. Můžu to dělat v patře nebo v obývacím pokoji, nebo kdekoli jinde, kde nebudete vy. Žádám pouze o klid a ticho.“

„Přesně to chci i já,“ souhlasila Amy. Tedy tohle a nějaké víno. A brambůrky. „Budu většinu dne v ateliéru.“ Počkat... bylo by to takhle možné? Cítila, že ji ta myšlenka zaujala.

„Tady je ateliér?“

Přikývla. „Nachází se mimo dům.“ Ukázala na malý domek podobný srubu dole na dvoře.

„Tenhle dům je tak rozlehlý,“ pronesl. „Nejspíš bychom jeden druhého vůbec nepotkali.“

„Je opravdu rozlehlý.“ Úkosem se na něj podívala. Rozhodně nevypadal jako vrah. A když o několik kroků zacouval, aby se mohl opřít o kuchyňskou linku, všimla si, že kulhá. A také si všimla, že ji soustředěně pozoruje. Posuzuje ji. Nejspíš uvažuje o tom, jak rychle by ji přemohl. „Dobrá, pane Neely. Jsem ochotná to zkusit, dokud náš spor nerozhodnou majitelé, jestliže se mi nebudete plést do cesty a nebudete očekávat, že vám budu vařit či pro vás dělat něco jiného. A nebudete jíst moje jídlo.“

„Které jídlo je vaše?“

„Tohle všechno.“

„To je rozumné. Jsem ochotný to zkusit, jestliže nebudete očekávat, že budu zvedat cokoli těžkého ani zabíjet pavouky.“

Chvíli na sebe zírali. Amy rychle probírala plusy a minusy tohoto uspořádání. Kromě naprosto šílené představy, že bude sdílet tento dům s úplně neznámým mužem, a všech s tím souvisejících obav a kromě faktu, že si bude muset zabíjet pavouky sama, v tom neviděla žádný háček. I když... Kde je sakra Julie? „Jmenuju se Amy a už jsem pro sebe zabrala největší ložnici a nehnu se odtamtud.“

„Já jsem Harrison a všechno, co potřebuju, je postel a koupelna.“

„Ráda vás poznávám, Harry.“

„Taky vás rád poznávám, Amy. A jsem Harrison.“
Usmál se.

Byl to velice hezký úsměv, teď když si na něj zvykla.

„Takže je všechno ok?“ zeptal se.

„Tedy... myslím?“

„Bezva. Jsem...“

Slova pana Neelyho přerušila zničehonic naplno puštěná píseň Mariah Careyové „All I Want for Christmas Is You“, rezonující všude kolem nich. Oba v šoku zaječeli a shrbili se, jako by čekali, že někdo začne střílet. Potom se stejně tak rychle napřímili a začali ze všech sil hledat zdroj toho hluku.

„To ta světla!“ zakřičela Amy.

„Jaká světla?“ křičel na ni on.

„Podívejte!“ Ukázala na vánoční osvětlení, které se rozsvítilo po celém stropě spolu s hudbou. Pan Neely vzhlédl a šedýma očima sledoval kabel vedoucí po stropě a poté po straně dveří dolů a ztrácející se za vánočním stromečkem. Vydal se tím směrem a po chvíli vzdychání a mačkání spínačů (jednou se mu podařilo, že světla na vánočním stromečku začala blikat a měnit barvy), našel zásuvku a kabel vytáhl.

Hudba přestala hrát. Světla zhasla. Ztemněl i vánoční stromek. „Co to zatraceně bylo?“ zamumlal si a rozhlížel se kolem sebe.

Amy vzala manuál ležící na kuchyňské lince a otevřela ho. Na prvním listu bylo napsané vše, co je třeba udělat, až to tu budou opouštět. *Vysypte, prosím, všechny odpadkové koše do popelnice a odvalte je k hlavní silnici.* Amy se na okamžik zarazila a pomyslela si, že to musí být alespoň čtvrt míle. Otočila stránku. *Dovolili jsme si nainstalovat tu automatické vánoční osvětlení a hudbu! K úpravě hlasitosti...* „Tady to je,“ zamávala papírem. „Mám to.“ Přešla podle návodu ke stromečku, vlezla po čtyřech pod něj, našla ovladač, kterým se ovládala hudba a světla, našla spínač hlasitosti a stáhla ho dolů.

Poté vylezla ven, utáhla si pásek na županu a uva-

žovala, jak moc při tom zčervenala. „Je to automatické, může se to naprogramovat na různé intervaly. Vypnula jsem zvuk.“

„Děkuju. Bylo to... rušivé.“

„Ještě mi z toho tluče srdce,“ přiznala se.

„Máte tady nějaké pozlátko ze stromečku,“ ukázal na její tvář.

Amy zatáhla za zlatý proužek, který jí ulpěl na ručníku, obtočeném kolem hlavy, a visel jí přes jedno oko. Uvolnila ho.

„Sjedu si autem pro hamburger, abych si vynahradil ten sendvič, který jsem upustil. Můžu vám něco přivést?“ zeptal se, zatímco ona vytáhla z ručníku další dva kousky pozlátka.

„Takže se tu opravdu zařídíme společně?“ zeptala se.

„Zařídíme se tak, dokud se jeden z nás nedovolá Julii nebo Sam, ano?“ Pokrčil rameny.

Amy si dala ruce v bok. „Doporučuju dvojitý burger. Ale já mám všeho dost, díky.“ Přivezla si zásoby ze Zdravé kuchyně, a třebaže ten burger zněl lákavě, rozhodla se vydržet se svým jídlem, dokud to půjde. Jejím cílem bylo vrátit se domů zcela proměněná v malířku, kterou vždy chtěla být, právě včas na vánoční svátky a na soutěž. A to znamenalo, že by měla pár kilo shodit.

Harrison Neely si vzal z linky klíčky od auta, zsalutoval jí dvěma prsty a odcházel chodbou ke dveřím.

Amy zapnula znovu světla, vrátila se do svého pokoje a zamkla za sebou dveře. Nebyla šílená? Neztratila zdravý rozum? Možná že ano a možná že bude na konci těch dvou týdnů mrtvá a z jejich dětí budou sirotci – tedy poloviční sirotci, protože je tu ještě Ryan – ale *v podstatě* sirotci. Ale jí je to jedno, protože ona se odtud nehne.

Harrisonovi bylo jedno, jak podivně to všechno může vypadat. On z tohoto domu neodejde. Zaprvé cítil, že ten klid potřebuje tolik, jak to tvrdí. Zadruhé, nemá kam jít. A zatřetí, rád se koupe a zdejší koupelna je nádherná.

Ať se nacházel kdekoli ve světě, neměl na konci dne nic raději než pořádné vymáchání ve vaně. Někdy to byla ledová koupel jako například po turnaji na Floridě, kde se málem upotil k smrti. Občas si dával do koupele epsomskou sůl – ubíjející rutina golfových turnajů si vybírala svou daň na jeho stárnoucím těle. A někdy, jako například dnes, kdy měl víc než dost potřebného času, mohl v koupeli odpočívat a případně i uvažovat, co bude u všech všudy dělat dál. Jak to, že se tu objevila ta ženská vypadající jako pomocník Santa Klause, aby mu zničila jeho dva týdny, ačkoli vypadala v tom nejměkčím županu, jaký kdy viděl, podivně roztomile?

Vana už byla plná vody a bublinek. Harrison se potopil do toho blaženého tepla. Tahle vana byla zvlášť hluboká a zvlášť dlouhá s koupacím polštářkem

a s bambusovou poličkou, na niž si mohl položit tablet, mobil, mýdlo i tělové mléko a jako bonus – lahev piva. Nacházela se tu sbírka voňavých koupelových přísad, z nichž si mohl vybrat, koupelové oleje a pleťové masky. Výhled z okna koupelny, pokud byl člověk natolik statečný (on byl), že si nezatáhl žaluzie, směřoval na jezero. Existovalo za chladného zimního dne něco luxusnějšího než horká koupel s takovým výhledem? Harrison Neely si myslel, že ne.

Ponořil se tak hluboko, jak mohl, do voňavé a pěnové nádhery. Hleděl na malinký vánoční stromek v rohu koupelny. Bylo to opravdu vánoční. Doufal, že tady stráví další Vánoce o samotě, kdy se nebude muset povinně veselit ve vánočním duchu. Celý dům i okolí bylo svátečně vyzdobeno. Nemělo ho překvapit, že se znenadání ozvala hlasitá vánoční hudba z jakéhosi tajemného spojení kdesi od severního pólu. Harrison přiletěl dnes do Dallasu z Washingtonu, D.C., kde se měl setkat se sponzorem. Den byl příjemně šedý a mlhavý. V rádiu předpovídali neobvykle vlhký a chladný měsíc. Uvědomil si, že čelí představě svých brzkých padesátin jako vyčerpaný svobodný sportovec, ale ani to mu nepokazilo vánoční náladu.

Jízda byla delší, než předpokládal. Musel projet rozlehlým předměstím a poté zamířil do vlnících se kopců porostlých duby a pekanovými ořechy. Když zabočil na venkovskou silnici, která ho měla dovést k pronajatému domu, projel ještě městečkem s hlavní ulicí plnou krámků, včetně obchodu s potravinami a restaurace s burgery. Zastavil tu, protože se chtěl zásobit alespoň nějakými základními potravinami. Neměl v úmyslu pokoušet tyhle kluzké silničky, už vůbec ne v noci. To bylo zjevně něco, s čím se potkáte, když je vám padesát: nechce se vám řídit v noci.

Koupil si několik věcí, hlavně pití, a vydal se směrem k domu, kde zastavil před elektronicky otevíranou železnou bránou. Namačkal kód (naprosto zbytečný se svým 1-2-3-4) a čekal, než se brána pomalu otevře. Poté projížděl zatáčky příjezdové cesty zdobené světelnými řetězy.

Dům byl opravdu úchvatný, směsice španělského vlivu a moderní farmy. Vypadal tak hezky jako obrazy v nabídce domů k pronajmutí na sváteční dny. Tenhle dům by nedělal ostudu ani na obálce časopisů, které se věnovaly stylovým domům a nábytku. Měl velká okna, železná vrata, střechu z tašek a vydlážděnou verandu. Rozkládal se čelem k jezeru. A když Harrison vešel dovnitř, ocenil i vysoké stropy a prosklenou stěnu s posuvnými skleněnými dveřmi, jimiž se dalo vejít na níže položenou verandu a patio. Všiml si dokonce i malého doku s motorovým člunem kousek od domu.

Nejlepší však byla vánoční výzdoba a ohromný vánoční strom v obývacím pokoji. Musel být alespoň šest metrů vysoký. Na člověka, který obvykle trávil Štědrý den v hotelu, to podivně zapůsobilo. Cítil se sentimentálně a zatoužil po domově. Nemělo to však smysl – vyrostl ve velkém domě v Los Angeles jako jediné dítě dvou odměřených rodičů. Takže si nepamatoval žádné velké rodinné tradice.

Když Harrison přijel, neprošel si celý dům jednak proto, že ho bolelo koleno, a jednak měl hlad, musel vyložit věci z auta a někde ho zaparkovat. Zašel se svým nákupem do stylové kuchyně – koupil si sendvič, brambůrky, šest lahví piva a čokoládové bonbóny s arašídovým máslem. A proč ne? Položil nákup na velkou mramorovou desku jako raft vedle mísy s ovocem, kterou uvítal, a otevřel ledničku.

Byla v ní zásoba základních potravin. Prošel kuchyň a v hlavě si dělal seznam věcí, které by mohl ještě potřebovat. Potom vynesl z auta ostatní zavazadla, nechal je v předsíni a odešel zaparkovat pronajaté auto. Přitom uvážil, že je příliš hladový, než aby se zabýval ještě čímkoli jiným. Pořádně si ukousl sendviče, když vtom zaslechl otvírání a zavírání dveří, a pak spatřil, že se v jeho kuchyni nachází žena vonící po levanduli a růžích. Jelikož tu nikdo jiný neměl být, okamžitě usoudil, že je to pokojská, která využila zdejšího přepychu. Ani jí to nevyčítal.

Amy Caseyová však nebyla pokojská. Upil piva a přemýšlel, co s ní proboha bude dělat. Doufal, že se tu neukáže jeho manažer a neuvidí ji tu. Ve skutečnosti si nemyslel, že by ho Clay následoval na celou tu dlouhou cestu do severního Texasu, i když na druhou stranu, jemu nic neuniklo. Byla to Clayova práce shánět pozvání na turnaje i na další lukrativní podniky. A dělal to velice dobře, zvláště když viděl, jak Harrison minulý rok kvůli dopravní nehodě vypadl z kola golfových turnajů. Harrison byl bohatý už nyní, a to ještě jednoho dne získá dědictví po rodičích jako jejich jediný potomek. Když řekl Clayovi, že neví jistě, jestli se chce stále účastnit golfových turnajů, Clay prohlásil, že to chápe, protože Harrisonovi už je skoro padesát a nemá ten švih jako dřív (Harrison to viděl odlišně), ale měl by se vzdát své kariéry? Je připravený sledovat, jak ostatní hráči soutěží na turnajích, kde i on dřív hrál o dvacetimilionovou výhru?

Harrison neznal odpověď na žádnou z těchto otázek. Ale Clay, který byl nejméně o deset let mladší, vydělával peníze, když je vydělal Harrison, a stále jich neměl dost. Proto na něj tlačil. A popravdě řečeno, právě proto si ho Harrison před několika lety najal. Chtěl, aby

na něj tlačil. Chtěl být nejlepším hráčem v celém poháru. To nebyl ani zdaleka, ale chtěl jím být.

Tak tomu bylo před loňskou automobilovou havárií. Po skončení turnaje v Georgii jel na večeri se svým přítelem Garym, dalším profesionálním golfistou. Pršelo, silnice byly kluzké a Gary vzal jednu zatáčku příliš rychle. Gary od vraku svého auta odešel po svých a skončil v tom roce mezi elitní pětadvacítkou. Ale Harrison seděl na té straně auta, která narazila do betonové bariéry, a neměl takové štěstí. Měl zlomený kotník, roztržitou kolenní česku a potrhane vazy. To ho vyřadilo z poháru. Teď už měl po rehabilitaci, kdy se každý den snažil, aby byl stejně silný jako předtím. Byl už skoro úplně zdravý, ale koleno měl stále citlivé. Zahrál si několik kol golfu a při dobrém odpalu stále cítil v koleni bolestivé napětí.

Harrison díky lékařské zprávě pořád ještě vlastnil kartu PGA na golfové turnaje. Ale kdyby se brzy nevrátil do poháru, přišel by o ni.

Nechtěl už hrát. Nikdy však nedělal nic jiného než golf – měl to v krvi. Od havárie se nemohl rozhodnout, jestli se má nechat ještě dotlačit zpět do golfového světa, protože už hleděl padesátce do očí. Během rekonvalescence měl až moc času na přemýšlení. Když se na to podívá rozumně, jak dlouho by mohl ještě profesionálně hrát? Po svých padesátých narozeninách by se mohl přihlásit do turnajového poháru seniorů, ale chce to? Celé roky hrál po celém světě jeden turnaj za druhým, někdy vyhrával, jindy prohrával. A když nehrál, vystupoval na sponzorských akcích. Měl velice málo času na odpočinek. A neměl skoro žádný soukromý život. Byl bohatý, ale co z toho měl jiného než dvoupokojový byt v Miami.

Své rodiče neviděl od havárie, kdy za ním přiletěli z Kalifornie, aby zjistili, co se mu stalo. Ale pobyli u něj pouze dva dny, dokud se nepřesvědčili, že se uzdravuje a je v dobrých rukou (pokud někdo mohl považovat Claye za „dobré ruce“). Jeho otec byl výkonným ředitelem elektronické společnosti a musel se vrátit do práce a matka pořádala o víkendu charitativní slavnost a vzrušeně mu hlásila, že mají přijít i *celebrity*.

Bylo to v pořádku, opravdu. Harrison byl dospělý, soběstačný muž, který se uměl postarat sám o sebe. A to právě teď také dělal: staral se o sebe.

Takže ne, on odtud neodjede, dokud mu nevyprší čas. Protože kam jinam by šel? Jelikož ve skutečnosti Harrison žádný domov neměl.

Amy se s trhnutím probudila ze sledu šílených snů, vyvolaných menopauzou, právě když byla hozena do temné tůně plné horké vody. Zalapala po dechu, stáhla si masku na spaní a rozhlédla se kolem sebe. Chvilí jí trvalo, než si uvědomila, kde je... Aha, dobře, *dům u jezera*.

Padla znovu na propocení polštář. Nemohla si vzpomenout, o čem se jí zdálo kromě toho, že tam byla tmavá voda (což byl zjevně další záchvat nočního pocení, *díky, menopauzo*) a její fenka Duchess.

Počkat. „Duchess?“

Znovu si sedla a rozhlédla se po pokoji. Kde má psa? Odhodila pokrývku, vstala a klopýtala po rozlehlém pokoji v zoufalé shánce po psovi. Nemohla se dostat daleko – Amy večer zamkla dveře pro případ, že by se ji pan Neely rozhodl zamordovat ve spánku. Ale potom si vzala své noční melatoninové gumové bonbóny, dvojnásobek doporučeného množství. A Duchess potřebovala ven, takže Amy otevřela francouzské okno z ložnice do malé zahrádky a pustila ji. Pak už ale začaly působit uspávací bonbóny, tak se

vrátila do postele a nechala dveře ven otevřené v naději, že chladný noční vzduch ochladí její tělo. Přestala si dělat starosti, jestli ji pan Neely nezavraždí – ale spoň by jí nebylo tak horko.

Přispěchala ke dveřím na terasu a vyhlédla do malé oplocené zahrádky. Byla stěží větší než poštovní známka a byla navržena nejspíš proto, aby si tam člověk mohl dát kávu nebo koktejl. Duchess tam ale nebyla.

Amy pocítila paniku. Nedávno udělala pár věcí, na něž si potom nemohla vzpomenout. Jako že postavila svůj oblíbený hrnek na kávu do krabice na charitu. Nebo se objednala na botox a zapomněla na to, dokud jí nevolali z dermatologie s dotazem, jestli přijde. Byla si zcela jistá, že neudělala s Duchess nic, nač by zapomněla, ale vzpomněla si na velkou louži před usedlostí a také si představovala, že by Duchess mohl přejet nákladní vůz. Oblékla si svůj tlustý župan, i když pod ním neměla nic kromě kalhotek. Když vyběhla z pokoje a volala psa jménem, odhrnula si z obličeje zpocené vlasy.

Z prvního okna vedoucího na terasu viděla na louži. Duchess v ní naštěstí nebyla. Prohlédla si otevřený bazén. Ani tam Duchess neviděla. Běžela dál, ale když přišla do velké přízemní obývací místnosti, s trhnutím zastavila na bosých nohách. Spatřila Duchess, naštěstí mimo nebezpečí, sedící na kolenou pana Neelyho a mávající ocasem. Pořád ještě hleděla jinam, ale zjevně ucítila Amyino zpocené tělo a začala kňourat. Amy jen doufala, že ji pan Neely taky necítí.

Díval se přímo na ni a tvářil se jako ráno, což nebylo až tak moc odlišné od toho, když ho večer viděla naposled. „Chápu to dobře, že toho psa znáte?“ zeptal se a hladil fenku po hlavě. Duchess si položila hlavu

na područku křesla a usmívala se. Nic neměla raději, než když ji někdo hladil po hlavě.

„To je Duchess.“

„Když jsme spolu udělali tu dohodu, nezmínila jste se o tom, že tu máte psa.“

Ne, to neudělala, ale jejich domluva by nefungovala, kdyby byl jedním z těch šťouralů, kterému vadí nejlepší přítel ženy. Amy žila podle pravidla, že „můj pes si může dělat, co chce“. „Vy nemáte rád psy?“

Ukázal na toho, kterého měl na klíně. „Vypadá to snad, že nemám rád psy? Já je miluju. Ale tenhle se toulal kolem terasy, jako by šel z flámu. Tak jsem ho vzal dovnitř. On však vrazil do vánočního stromku a málem ho porazil.“

Amy se podívala na Duchess. Všimla si, že má na hlavě pozlátko.

„A potom jsem ji musel vylekat, protože se otočila a vrazila mi přímo do nohy.“

„Váží něco přes deset kilo, takže pochybuju, že do vás nějak moc vrazila. Nemůže si pomoci – je úplně slepá.“

„To už jsem si všiml.“ Sundal psa z klína a postavil ho na zem. Duchess zakňourala, rozesmutnilo ji, že už ji nikdo nehladí. „Proč jste mi o ní neřekla, když jsme se domlouvali o zdejším pobytu?“

Amy se o ní nezmínila, protože byla dost vyděšená z jeho přítomnosti v kuchyni i z toho, že odmítal odejít. Duchess jí vůbec nepřišla na mysl. „Zapomněla jsem.“

„Vy jste zapomněla, že máte slepého psa?“

„Zapomněla jsem na to v té chvíli. Ale ona vás nebude nijak otravovat,“ dodala defensivně. I když Duchess mohla být trochu problematická. Nenašla vždycky nejbližší východ a občas si spletla domácí

rostliny s trávou venku a vykonala tam svou potřebu a potravu už netrávila tak jako dřív, takže občas bylo třeba, aby byla v jiném pokoji.

„Jste si tím jistá?“ Ukázal na šestimetrový vánoční stromek. „Bylo by to složité, kdyby spadl. A představa, že bych musel platit všechny škody, mě trochu vytáčí.“

„Ona zjistí, jak to tady chodí,“ trvala na svém Amy. „Teď už ho bude cítit a bude vědět, že tam nemá chodit.“

„A co když narazí do zdi? Protože to už taky udělala.“

„Bouchnutí do hlavy jí nevádí.“ Amy ucítila, jak jí kapka potu stéká ze šíje podél páteře až ke gumě kalhotek. Na hlavě se jí začaly objevovat malé gejzíry potu, což ji přimělo myslet na rychle klíčící semínka chia. Potlačila přání utřít si pot na krku rukou.

Duchess udělala pár kroků směrem ke stromku v přímém popření slibu, který Amy právě učinila. Pan Neely se raději ohnul a nasměroval ji k Amy. Duchess vyrazila kupředu v blažené neznalosti toho, že mezi ní a paničkou se nachází čajový stolek. Amy nechtěla popřít své tvrzení, a proto psa rychle zvedla, než mohl vybočit ze směru. Při tom se jí župan pod páskem rozevřel a odhalil panu Neelymu velký kus jejího silného stehna. Amy na okamžik zpanikařila, ale potom si řekla, že jestli až doteď nikdy nespátřil stehno ženy středního věku, má na to nejvyšší čas. Přesto se ujistila, že má župan dobře utažený, zatímco držela Duchess v náručí. „Mimochodem, u venkovního vchodu jsou dvířka pro psa. Ocenila bych, kdybyste je nechal zavřené.“

Pan Neely zkřížil ruce na prsou. Dnes měl na sobě golfovou košili modrou jako nebe, díky níž měl oči

tak velké, až mu málem vypadávaly z tváře. Vypadal děsivě svěže. Odpočatě. A mužně. „Nemusíte se bát, že bych ta dvířka otvíral nebo zavíral, protože jsem si nepřivezl žádného psa.“

„Možná jste měl,“ odsekla Amy. „Byli by z nich dobří kamarádi.“

„Ještě to tak, protože to vypadá, že budu mít příští dva týdny k dispozici skvělého společníka.“

To myslel ironicky? „Nebude dělat žádné problémy,“ opakovala znovu Amy a nedala mu možnost s ní o tom argumentovat, protože se otočila na podpatku a vydala se do svého pokoje s Duchess, která jí lízala zpocený obličej. Nebylo spravedlivé, že on vypadal tak klidně a skvěle, zatímco jí bylo takové horko a byla celá zpocená.

Jakmile se ocitla v bezpečí za zavřenými dveřmi, zamkla i francouzské okno na terasu a Duchess si lehla na pelíšek z Amyina saka, které stáhla ze židle na podlahu, Amy odešla do koupelny.

Vylekaně zalapala po dechu, když se spatřila v zrcadle. Vypadala mnohem hůř než včera večer. Hnědé vlasy po ramena měla v rozčuchaném uzlu stažené vzadu na hlavě. Malé kudrny jí lemovaly obličej, takže vypadala, jako by strčila prst do elektrické zásuvky. Přes obličej se jí táhla červená čára, jak zjevně na něčem ve spánku ležela, a pokožku měla kvůli silnému návalu horka, který stále ještě trval, celou skvrnitou. Jak se z ní mohla stát tak ošklivá stará ženská?

Takhle by to nemělo být. Tohle není pohoda, kterou chtěla získat během dvoutýdenní emancipace, a rozhodně to není pohoda, jakou by si přála pro cizince, jenž bydlel v jejím domě. Měla své standardy. Sice nižší, o mnoho nižší, než tomu bývalo dřív – protože teď by klidně zaběhla do obchodu s potravinami v kalhotách

od pyžama, zatímco když byla mladší, neopustila domov bez make-upu a oblečená jako na přehlídku.

Dobrá, možná že většinou teď vypadá takhle. Život je těžký a uspěchaný a stejně se na ni nikdo nedívá. Třeba by bylo na čase tohle všechno přehodnotit.

Lehla si znovu do postele a vyhledala mobil. Když včera v noci nemohla spát, projížděla si TikTok jako nějaká čtrnáctiletá pubertářka. Měla tam esemesku. Byl to samozřejmě Jonah Ničitel a psal jí uprostřed noci, protože si myslel, že ona je jako na jehlách a jenom čeká, aby mu mohla posloužit.

Koupila jsi další Hot Pockets pálivé kapsičky?

Ten kluk je neuvěřitelný. Včera ráno stála před jejich trochu omšelým, avšak stále ještě okouzlejícím domem ve Willow Valley. Nakládala do deset let starého SUV oblečení pro umělce (volné sukně, pracovní kalhoty a hedvábné blůzy – jak si jistě umíte představit), plátna a barvy (akrylové), jídlo (a víno). V peněžence měla šek na pět set dolarů z Hillsideské umělecké galerie.

Jo a brala taky Duchess.

Duchess byla její poslední narychlo udělané rozhodnutí. Když už byla Amy připravená vyrazit, Duchess na vodítku vzhledla vzhůru a mávala ocasem, jak očekávala nějaký pamlsek. Amy si představila naskrze pánskou, a tudíž neschopnou posádku domu a uvědomila si, že se o ni nedokážou řádně postarat, proto se sklonila a dala svého tlustého, malého jezevčíka do auta. Právě zavřela kufr, když se na cestě objevil Jonah oblečený pouze v boxerkách. „Mami, kde mám tu modrou mikinu s kapucí?“

Jonah byl nyní vysoký alespoň 180 cm a vlasy měl delší než Amyin bratr Kevin. Zjevně mu vůbec nevadila studená mlha. Stál tam a škrábal se na prsou. Byl hubený a nohatý tím způsobem, jak vypadají mladíci, než se z nich stanou urostlí dospělí, s rukama a nohama, které na něj vypadaly příliš velké. Chomáč tmavých vlasů si jen málokdy česal, což byla buď současná móda, nebo její rodičovské selhání. „Můžeš si, prosím, na sebe něco obléct?“ požádala ho.

„To se právě chystám, ale potřebuju modrou miki-nu s kapucí. Hele, nejedeš do obchodu? Můžeš mi přivést ještě nějaké Hot Pockets kapsičky?“

Nikdy ji nepřestalo udivovat, jak moc z toho, co mužům svého života řekne, jim jde jedním uchem tam a druhým ven. Ten kluk před ní byl vybraný do speciální chemické třídy, a přesto si nedokázal zapamatovat ani jednu věc, kterou mu řekla. Dokonce i Ethan, její třináctiletý puberták, o němž se občas dalo říct, že mu táhne na osmdesát, dítě s hlubokými myšlenkami a hroznou úzkostí, který se v této chvíli zuřivě učil na poslední zkoušení před pololetím a zimními prázdninami a který jí před měsícem řekl, že ji má tak moc rád, že by s ní mohl žít i potom, co vyroste, ji nikdy neposlouchal. „Nejedu nakupovat, Jonahu. Jedu na dva týdny k jezeru. Pamatuješ? Budu tam malovat. Vzpomínáš si, jak jsme to včera večer všichni oslavovali a jak jsme měli dort? Vzpomínáš, že tu byl děda s babičkou a všichni jste říkali, jak je to bezvadné a jaké mám štěstí, že tam budu mít čas i prostor na malování? A jak je to výtečné, že jsem prodala svůj obraz ve výtvarné galerii?“

Právě k nim přišel Kevin s hrnkem kávy a ona se zeptala jeho: „Ty si to pamatuješ, že, Kevine?“

„Tu řeč? Jo. Mluvila jsi trochu moc dlouho, víš?“

„Díky,“ odtušila Amy.

Jonah momentálně vypadal zmateně: „To už je dneska? Myslel jsem, že to bude... trochu později.“

„Ne. Proto jsme měli včera večer dort, a proto jsem vám řekla právě před půl hodinou, abyste tu byli hodní, že se uvidíme za dva týdny. Pokud budeš potřebovat vyprat mikinu, řekni si strýčkovi Kevinovi.“

„Hej!“ protestoval Kevin.

„Zítra po škole si vás tu vyzvedne táta. Nezapomeňte si sbalit věci.“

„Dobře, ale co moje mikina a Hot Pockets kapsičky?“ Ten chlapec vypadal naprosto zmateně a dotčeně.

„Měj se!“ zavolala na něj Amy s veselým zamáváním, které mělo značit, že už se nemůže zdržovat. Ale než nastoupila do auta, kde na ni čekala Duchess, něco ji napadlo, takže proběhla mezi svým dospívajícím synem a bratrem dovnitř. Vyběhla po schodech (nahore si musela oddechnout) do Ethanova pokoje. Skláníl se nad svým neuvěřitelně uklizeným psacím stolem a mračil se nad knížkou.

„Ahoj, tak já jedu. Budeš v pořádku?“ zeptala se ho.

Ethan se ani neotočil. „Ne. Propadnu z biologie, a to bych v ní měl být *dobrý*.“

„Máš přece z biologie jedničku, Ethane. Vždycky si myslíš, že to nezvládneš, a pokaždé to dopadne dobře.“ Amy položila ruku synovi na hlavu. „S tím učením to nepřežeň. Když to teď nezvládneš na jedničku, budeš mít celý další půlrok, abys sis to zase vylepšil.“

Ethan vrhl jejím směrem pohled, který jí připomněl starce unaveného životem. „Ta písemka tvoří třicet procent známky, mami.“ Svým tónem naznačoval, že by to měla vědět a uznat, že se na něj řítí katastrofa.

Amy věděla, jak rychle by se do toho zamotala – a že by mohla skončit tím, že by ho půl hodiny pře-

svědčovala, že to tento rok nakonec na jedničku dotáhne a že by si neměl dělat takové starosti z budoucnosti ani z toho, co by se stalo, kdyby... Jak může být v tak malém těle tolik úzkosti?

Zatímco se jí v mysli rýsovaly představy tohoto dobře známého postupu, náhle se jí v mozku objevil obraz nádherného domu u jezera a rychle se tam ujal vlády. Nádherná usedlost u vody, která bude po celé dva týdny její.

„Ethane, ty to zvládneš. Nenech se zahltit starostmi, ano? Kdybys mě potřeboval, zavoláš mi. Ale nejdřív si promluv s tátou.“ Vtiskla mu polibek na temeno hlavy – a okamžitě začala přemýšlet, kdy se asi naposledy koupal – zamířila však pryč, přestože si v nitru nesla znamení mateřského studu, že opouští synka, jenž měl nakročeno k rozvíjející se panické atace. Než se vrátila k autu, Kevin už někam zmizel. Amy toho využila a honem se posadila za volant dodávky. Napsala Ryanovi zprávu o tom, jak je Ethan vystresovaný před písemkou a aby na něj dal pozor. Poté si zapnula pás vedle Duchessiny přepravky a vyjela na silnici.

Čím byla dál od domova, tím cítila větší svobodu před ubíjející zodpovědností v práci i doma, před výchovou dospívajících synů i utěšováním bratra, stejně jako před odrážením pokusů exmanžela Ryana o nové soužití. Byla osvobozená od častých nečekaných rodičovských návštěv, nemusela prát ani odpovídat na milion věcí, kterými ji rodina zahrnovala. Nedokázala si vzpomenout, kdy naposledy byla sama, a nemohla se té samoty dočkat.

Byla Julii tolik vděčná za tenhle dárek. A co ten šek na pět set dolarů v peněžence? Někdo si koupil její obraz! Někdo neznámý si koupil její obraz a zaplatil za něj stovky dolarů.